

[Søren P. Larsen.]

af Forsikringsviljen netop inden for de store Kredse af Befolkningen, som denne Lovgivning tager Sigte paa.

Som sagt, Sygekassefolk har gjort opmærksom paa dette Forhold, og som Følge deraf er vi gaaet med til at foreslaa, at Karenstiden forlænges fra 6 Uger til 6 Maaneder. Jeg er ikke utilbøjelig til at antage, at man inden for andre Omraader af vor Forsikringslovgivning meget vel senere kan komme til at staa over for lignende Vanskeligheder som den, der har gjort sig gældende her. Jeg tænker her f. Eks. paa Arbejdsløshedslovgivningen; der kan let her opstaa lignende Forhold, naar man slapper alt for meget af paa Kraevne inden for Forsorgslovgivningen, særlig med Hensyn til Kommnehjælpen.

Der er desuden stillet Forslag om en lille Præmieforhøjelse, og vi har ikke villet modsætte os dette, idet der deri ligger en Erkendelse fra Regeringspartierne af, at hvis der skal gives en større Hjælp gennem Aldersrentelovgivningen, skal denne større Hjælp ikke gives uden at modsvares af en Forhøjelse af Kontingenterne; og dette, at man stiller Kontingentforhøjelsen og den udvidede Hjælp i en vis Forbindelse med hinanden, maa jo i nogen Grad være forpligtende for Regeringspartierne, ogsaa med Henblik paa Fremtiden. Derfor har vi tiltraadt denne Forhøjelse. Om Forhøjelsen er for stor eller for lille, er ikke saa let at afgøre, men vi tager den som en Erkendelse fra Regeringspartierne af, at større Ydelser skal modsvares af højere Præmiebetaling.

Hovedpunktet i dette Lovforslag er Bestemmelsen om, at fremtidig skal Folk have Adgang til at faa Aldersrente fra det 60de Aar i Stedet for som nu fra det 65de Aar. Vi har ikke villet tiltræde en lovmæssig Overgang paa dette Punkt. Vi tror, det vil være uhyre farligt at gaa til en Lovfæstelse af Aldersgrænsen for Adgangen til Aldersrente ved 60 Aars Alderen. Da Socialreformen i 1929 blev forelagt, var der paa dette Punkt ingen Vaklen hos den daværende Socialminister, der forelagde Lovforslaget. Saa vidt jeg husker, begrundede han oven i Købet, at han var blevet staaende ved 65 Aars Grænsen. Og da Loven i 1933 blev gennemført, stod der saa sandelig ingen Kamp mellem os og Regeringspartierne: 65 Aars Grænsen var paa det Tidspunkt den højeste Visdom.

Naar man tænker paa den Virak, hvormed hele Lovgivningen blev modtaget, ikke mindst fra Regeringspartiernes Side, er det ikke let at se nogen Anledning til

at ændre denne Opfattelse saa afgørende, at man nu vil fravige 65 Aars Grænsen og gaa ned til 60 Aars Grænsen. Og ser vi paa det Materiale, som har været forelagt Udvalget, og som er optrykt i Betænkningen, viser det sig, at der ikke er meget, der taler for at gaa over til 60 Aars Grænsen. Den lille Oplysning om en enkelt Gruppe af Personer, der er arbejdsløshedsforsikrede, som viser, hvor stor Ledigheden er netop i Aldersklasserne over 60 Aar, vejer ikke saa meget til, at man deraf kan slutte nævneværdigt. Og lægger man Mærke til det øvrige Materiale, som knytter sig til dette Afsnit i Lovforslaget, vil man se, at der er en meget stærkt stigende Linie i hele dette Forhold; der er jo en meget stor Stigning fra Tallet paa de Personer, som for Øjeblikket har Adgang til Aldersrente, til Tallet paa de Personer, som man formener i Løbet af et Tiaar vil staa over for at gøre Brug af Aldersrentelovens Bestemmelser.

Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, at hvis man ændrer Aldersgrænsen nu, betyder det rundt regnet, efter hvad Forslaget siger, omkring 30 000 flere over paa Aldersrente, end der findes i Dag. Og jeg er slet ikke sikker paa, at den højtærede Ministers Beregning, som den fremtraadte, da Forslaget blev fremsat, vil være i Stand til at holde, i det Øjeblik Forslaget bliver ophøjet til Lov. Hvis man giver Adgang til Aldersrente allerede ved 60 Aars Grænsen, er der ingen, der ved, om dette ikke kan medføre en ny Mentalitet ude i Befolkningen; det kan føre til, at der er Arbejdsgivere eller Arbejdsledere, som siger: De gamle behøver vi strengt taget ikke at tage ind og vedblivende give Beskæftigelse, vi kan henvise dem til, at der paa Regeringens Forslag er gennemført en Lov, som netop tager Sigte paa at samle dem ind under Aldersrenteforsorgen.

I det Øjeblik man staar over for en ret stor Arbejdsløshed, som vi har det for Tiden, kan dette medføre, at baade den ene og den anden Organisation mere eller mindre direkte hager sig fast i den Opfattelse: naar Lovgivningsmagten fastlægger Grænsen ved 60 Aar, maa det være et Fingerpeg, som vi har Adkomst til at følge. Men derigennem overføres større Dele af Befolkningen til Forsørgelse.

Jeg tror, det er et Spørgsmaal, som vil blive meget svært at klare sig ud af, naar Regeringen nu afviser alle Ændringer og gennemfører en lovmæssig Overgang til 60 Aar som Adgangsgrænsen for Aldersrente. Man maa nemlig gøre sig klart, at udvider man Understøttelsesomraadet in-